

Her kunne regeringen gøre en indsats, men hvad har man valgt? Man har valgt at beskære Arbejdstilsynet voldsomt, og man har valgt at lukke BST-ordningen. Men som jeg allerede har sagt, ved vi, at et dårligt arbejdsmiljø koster det offentlige mange, mange penge. Alene i sundhedsvæsenet vurderes det til at koste 12 mia. kr. om året, og de samlede samfundsmæssige omkostninger ved det dårlige arbejdsmiljø er 20-25 mia. kr. Vi kan se, at skuden er blevet vendt, og at kurven er knækket, men jeg vil godt have lov til at forudse, at det kommer til at gå den anden vej.

Vi ved, at der er to ting, som virker, når vi snakker arbejdsmiljø. Det er en systematisk indsats ude på arbejdspladserne, og at man regulerer og kontrollerer, og samtidig ved vi, at også viden om arbejdsmiljø har betydning. Men på hele arbejdsmiljøinstitutområdet skærer man søreme en tredjedel af medarbejderne væk. Vi kommer på niveau med Portugal og andre lande, som vi er sammen med til VM i øjeblikket, men det ønsker vi ikke at være på arbejdsmiljøområdet. Det er virkelig, virkelig grove løjer, og det viser også, at der er kommet en voldsom forskel i prioriteringerne.

Kl. 10.20

Jeg kan allermindst forstå det, når vi hører Dansk Folkeparti og de udmeldinger, de har givet om, at de vil være den lille mands parti og tage sociale hensyn. Det her trækker den stik modsatte og helt forkerte vej for de vælgergrupper, Dansk Folkeparti siger at de repræsenterer, altså dem ude på arbejdspladserne. Det kan godt være, at folk ikke syntes, at vores incitamentspakke var særlig sexet, da den kom frem, men i øjeblikket er man kraftigt fortørnet ude på arbejdspladserne over, at man tager det hele fra dem igen.

Jeg vil også sige, at jeg kan ikke forstå de borgerlige partier. De snakker gang på gang om brugerbetaling, men når vi snakker brugerbetaling på et dårligt arbejdsmiljø, som nedslidende mennesker, er man ligeglad, og så betyder det ikke noget. Det er kun godt med brugerbetaling, når vi snakker uddannelse for de dårligst stillede, det er kun brugerbetaling i bunden af systemet, man vil være med til. Det hænger ganske enkelt ikke sammen.

Derfor er det en sørgelig dag i dag, derfor er vi tilbage, hvor vi var, inden vi fik den sidste borgerlige regering i 1982. Der bliver noget at starte op igen, og jeg skal love her fra denne her talerstol, at når vi får magt, som vi har agt, æn-

drer vi på det. Vi kan faktisk ikke leve med det, og vi vil selvfølgelig forsøge at sikre arbejdsmiljøet så godt som overhovedet muligt og også animere til, at man får aftaler, der er så gode som muligt, med LO og DA og beskæftigelsesministeren. Men det ændrer ikke ved, at de grundlæggende vilkår, de grundlæggende rammer forringer som voldsomt ude på arbejdspladserne med de lovforslag, vi behandler i dag.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det er ikke meget nyt, hr. Carsten Hansen får sagt; det er, som om vi kører lidt i ring i denne debat.

Men der er godt nok én ting, som jeg stadig simpelt hen ikke kan forstå. Jeg troede, at Socialdemokratiet rent faktisk brød sig om at inddrage parterne, for hvor er det, det gode arbejdsmiljø skal skabes? Vi Konservative ønsker faktisk et rigtig godt arbejdsmiljø, og vi tror på, at man får et godt arbejdsmiljø, hvis man kommer så tæt på den enkelte arbejdsplads som muligt for at skabe det.

Og hvem er det, der er med til at sørge for det gode arbejdsmiljø i det daglige, altså dér, hvor det betyder noget, dér, hvor det gør en forskel? Det er folkene ude på den enkelte arbejdsplads, og derfor vil vi gerne have parterne med til at finde ud af, hvordan vi får det bedst mulige arbejdsmiljø. Er det virkelig rigtig forstået, at Socialdemokratiet ikke ønsker at involvere parterne i forholdene på arbejdsmarkedet? Jeg har meget svært ved at forstå det.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg kan ikke forstå argumentationen, men det kan fru Charlotte Dyremose måske. Hvis man ønsker at inddrage parterne, hvorfor afskaffer man så sikkerhedsorganisationen på de små virksomheder? Det er jo her, parterne får lejlighed til at tale sammen under formelle rammer.

Derudover er jeg nødt til at sige: De 60.000 arbejdsskader hvert år rammer jo ikke kun det enkelte menneske. De rammer hele familien, for det er jo forsørgelsesgrundlaget, vi taler om.

Vi var nået til den erkendelse, at når den ene af parterne gør sådan og sådan, er partsindflydelsen ikke noget værd, for det kræver, at begge parter kan blive enige. Derfor var et progressivt arbejdsmiljøflertal her i Folketinget enigt om, at vi måtte videre. Vi måtte sikre, at der ikke kom så mange til skade, når de var i gang på deres